

Člani bralnega krožka na obisku na Tržaškem

Člani bralnega (BK) krožka smo 27. maja 2013 obiskali kraje, o katerih smo med letom brali v delih zamejskih pisateljev; srečali smo se s tremi od njih - Markom Kravosom, Borisom Pangercem in Marijem Čukom.

Na pot smo se opravili z najetim kombijem, peljal ga je član BK, Jakob. In to odlično. Zjutraj smo se, po kratkem postanku na gradu Socerb, ustavili v Dolini, občini z okoli 6000 prebivalci. V **sprejemnem centru za dolino Glinščice, ob slovenskem gledališču France Prešeren**, nam je avtorica radijskih iger, gospa Tatiana Turco predstavila kulturne dejavnosti slovenskih društev.

Z »zavidanjem« smo poslušali o tem, kaj vse počnejo in kako dobre prostorske pogoje imajo za svoje raznolike dejavnosti. Potem so nam pripovedovali o naravnih znamenitostih slikovite doline in kanjona Glinščice, ki tja privablja veliko ljubiteljev narave, jamarjev, plezalcev, sprehajalcev in kolesarjev. Podarili so nam čudovito monografijo Glinščica in njena slikovita krajina. Sprehodili smo se po Boljuncu in si pred odhodom v Trst še nakupili čokolade v tamkajšnji izdelovalnici čokolade.

V Trstu nas je na pomolu San Karlo, o katerem je pred davnimi leti pisal že Dragotin Kette, pričakal Marko Kravos. Pripovedoval nam je o Trstu, ki ga lahko občudujemo s pomola in nam za konec prebral svojo pesem.

Slika: Marko Kravos nam prebira svojo pesem

Od tam smo se napotili na srečanje s pisateljem Borisom Pangercem. Spremljal nas je na ogled slovenskega radia in televizije, kjer nas je pozdravil tudi pisatelj Marij Čuk, ki opravlja delo direktorja radia. Slovenska redakcija vse do leta 1999 ni bila avtonomna, zdaj pa je slovenska redakcija enakopraven del državne radiotelevizije (RAI), ki ima 13.000 zaposlenih. Slovenski radio predstavlja drugačno okno v svet, kot italijanski, saj svetovne novice dopolnjuje in bogati tudi z vpogledom v slovensko in manjšinsko problematiko, s poznavanjem enotnega nacionalnega prostora in obravnavanjem vseh za naše rojake pomembnih tem, ki pomembno dopolnjujejo tudi vedenje nas in o nas samih v matični domovini. Vse oddaje so v živo. Dnevno pripravijo 7 poročil. TV redakcijo sestavljata informativni oddelek (17 časnikarjev dela od 5h do 20h) in programski oddelek (17 ljudi). Ogledali smo si tudi vse prostore, v katerih nastajajo radijska in TV poročila ter oddaje. S sodobno tehniko opremljeni studii so bili za vse nas novost, saj smo prvič videli v živo, kaj se dogaja za televizijskimi in radijskimi zaslani.

Nato smo se, skupaj z g. Pangercem, odpravili v Narodno in študijsko knjižnico, ki opravlja svoje pomembno delo z vztrajnostjo in veliko mero predanosti kljub nemogočim pogojem, v katerih deluje, in na koncu še v Slovensko narodno gledališče. Tudi v gledališču smo si ogledali vse prostore in koticke, ki omogočajo postavitve predstav na oder – od prostorov, kjer hranijo kulise in garderobo, do obrekovalnice, v kateri igralci čakajo na odhod na oder. Povabljeni smo bili tudi na večerno prestavo (Handke), žal smo morali povabilo zavrtniti; dan je bil za nas predolg, prestava pa se končuje nekaj pred 23 uro.

Za konec nas je gospod Pangerc odpeljal do razgledne točke, od koder smo, žal le od daleč, občudovali dolino Glinščice.

Čudovit pogled na slap in cerkvico v dolini Glinščice

Pripovedoval nam je, kako Dolinčani pripravijo majenco (v bralnem krožku smo prebrali njegov roman z istim naslovom), vsakemu od nas je podaril razglednico z majnico in vsakemu nanjo napisal tudi lepo misel.

V Dragomer smo se vrnilo zvečer, srečni in navdušeni nad vsem, kar smo videli, in s sklepom, da se bomo v jeseni odpravili na celodnevni ogled doline Glinščice in da si bomo šli ogledat tudi kakšno predstavo v SNG v Trstu.

Olga Drofenik in Alenka Pleško